

РЕШЕНИЕ

№ 5458

гр. С, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 128 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: С И

при участието на секретаря П А
като разгледа докладваното от С И Гражданско дело № 20231110157725 по описа за 2023 година

Предявени са искове от “Т С” ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.Я № 23Б, представлявано от А А и И Е, с които е поискало да бъде установено по отношение на ответника Л. С. Т., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Н бл..., че последния дължи на ищеца сумите, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№ 43708/2023 г. по описа на СРС, а именно: сумата от 93.97 лв., представляваща стойност на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г. за имот, отчитан с абонатен № ..., ведно със законна лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение – 03.08.2023 г. до окончателното плащане на дължимото, и мораторна лихва за периода от 15.09.2010 г. до 26.07.2023 г. в размер на 27.13 лв.

Претендира се установяване дължимостта и на суми за дялово разпределение, както следва: главница от 2.32 лв. за периода от 01.06.2020 г. до 30.06.2020 г. и обезщетение за забава от 0.81 лв. за периода от 15.08.2020 г. до 26.07.2023 г.

В исковата молба се твърди, че ответникът е потребител на топлинна енергия по смисъла на чл.153, ал.1 от ЗЕ - като наемател на процесния имот.

Навежда се, че съдържанието на облигационното правоотношение между страните се регулира от общи условия, които са публикувани по установения ред и по отношение на които ответникът не е изразил несъгласие. Сочи се, че чл.32, ал.1 от Общите условия, въвежда задължение за потребителите на топлинна енергия да заплащат месечните суми за потребена такава енергия в 30-дневен срок от периода, за който се отнасят. С това, ищцовото дружество обосновава иска си за обезщетение за забава.

В исковата молба се твърди, че в сградата, в която се намира процесния имот, се извършва дялово разпределение от „Т С“ ЕООД, като начисляваните месечни суми са прогнозни и едва след края на отоплителния сезон е извършвано дялово разпределение на база реален отчет на ИРУ.

В срока за отговора, такъв е постъпил от ответника, с който изразява становище по основателността на предявените искове.

С отговора се оспорват претендираните количества доставена в имота топлинна енергия. В тази насока ответникът се позовава на издадени му от фирмата за дялово разпределение справки за отопление и топла вода. Твърди, че има вземания от ищцовото дружество, а не задължения към него.

На самостоятелно основание исковете се оспорват и като погасени по давност.

По така изложените съображения, от съда се иска да отхвърли предявените искове.

В съдебно заседание ищецът се представлява от упълномощен представител, който поддържа правените искове. Ответникът се явява лично и оспорва иска.

По делото са ангажирани писмени доказателства, назначени и изслушани са съдебно-счетоводна и съдебно-техническа експертизи.

Съдът, преценявайки събраните по делото доказателства по реда на чл.12 и чл.235 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

От приложеното към настоящето, ч.гр.дело № 43708/2023 г. по описа на СРС е видно, че въз основа на заявление по реда на чл.410 ГПК в полза на дружеството ищец срещу ответника е била издадена заповед за изпълнение за следните суми: сумата 93.97 лева, представляваща стойност на доставена от дружеството топлинна енергия за период от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва за период от 03.08.2023 г. до изплащане на вземането, сумата 27.13 лева, представляваща мораторна лихва за период от 15.09.2020 г. до 26.07.2023 г., сумата 2.32 лева, представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.06.2020 г. до 30.06.2020 г., ведно със законна лихва за период от 03.08.2023 г. до изплащане на вземането, сумата 0.81 лева, представляваща мораторна лихва за период от 15.08.2020 г. до 26.07.2023 г.

С възражение от 21.09.2023 г. ответникът е оспорил вземанията без мотиви.

Видно от договор от 20.04.1988 г. за продажба на жилище, сключен по реда на чл.117 от ЗТУС, ответникът и П С.а Т.а са закупили ап.3, находящ се в гр.С, ж.к.Н 2 бл.....

От приетите като писмени доказателства общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Т С“ АД на клиенти в гр.С се установява съдържанието на правоотношението, възникващо между доставчика на топлинна енергия и потребителя (собственика или ползвателя на топлофицирания имот) на такава.

На 12.04.2002 г. е проведено ОС на ЕС на сградата, в която се намира процесния имот, на което е взето решение да се сключи договор за осъществяване на услугата дяловото

разпределение с „Т С“ ЕООД. Договор с последното е сключен на 04.10.2002 г. По делото са представени доказателства и за наличие на договорни отношения между ищеца и ФДР - договор № .../03.06.2020 г.

Видно от представените от ТЛП писмени доказателства, през исковия период е извършван реален отчет на уредите за дялово разпределение в жилището, като сметите показатели са отчетени при изготвяне на изравнителните сметки в края на отоплителния сезон.

По делото е назначена и изслушана съдебно-счетоводна експертиза от заключението по която се установява размера на начислените за процесния период суми за топлинна енергия общо и по отделни компоненти. Вещото лице е посочило, че през исковия период има данни за извършени плащания.

Експертът е определил и размера на претендираното от ищеца обезщетение за забава.

Вещото лице, изготвило съдебно-техническата експертиза е констатирало, че дяловото разпределение в сградата, където се намира процесния имот е извършвано от „Т С“ ЕООД, което е направило реален отчет на уредите за дялово разпределение през исковия период.

Посочено е, че в имота има 3 отоплителни тела с монтирани индивидуални разпределители. Според вещото лице, използваната в имота БГВ се отчита от един водомер.

Констатирано е изчислена правилно, съобразно заложената в Наредба № 16-334/06.04.2007 г. методика, топлоенергия, отдадена от сградната инсталация, а именно по реда на чл.61, ал.1 от Наредба № 16-334/06.04.2007 г. Отбелязано е, че общият топломер в абонатната станция на сградата, в която се намира имота, е преминал метрологичен контрол, за което са издадени свидетелства за метрологична проверка.

Експертът е определил дължимите суми за топлоенергия за процесния имот в размер на 1008.60 лв. /отговорът на задача № 4 от заключението, след приспадане на включените вноски за дялово разпределение/, като изрично е посочил, че правилно са изчислени технологичните разходи и цените, по които е пресметната стойността на потребената топлоенергия са определените от ДКЕВР за съответния период.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Предявените искове са с правно основание чл.422 вр.чл.415, ал.1 ГПК вр. чл.79, ал.1 ЗЗД вр. чл.149, чл.154 и чл.155 от ЗЕ и чл.86, ал.1 от ЗЗД и имат за предмет установяване дължимостта на посочените суми в издадената по реда на чл.410 ГПК заповед за изпълнение на парични задължения. От данните по делото се установява, че ищецът е провел заповедно производство по отношение на процесните вземания и исковете са предявени в срока по чл.415, ал.1 ГПК, поради което и същите се явяват процесуално допустими.

По основателността на исковете, съдът намира следното:

За да бъде уважен главният иск следва да се установи наличието на валидно правоотношение между страните, както и доставка на топлоенергия в количество и по цени, формиращи цената на иска.

На първо място, видно от приетия като писмено доказателство договор от 20.04.1988 г. за продажба на жилище, сключен по реда на чл.117 от ЗТУС, на посочената дата, ответникът и П.С.а.Т.а са закупили ап.3, находящ се в гр.С, ж.к.Н 2 бл..... Това обстоятелство не се и оспорва по същество от ответника. С оглед на това и доколкото в Закона за енергетиката /чл.153/ по императивен път са определени страните в облигационното правоотношение, което възниква по повод доставката на топлинна енергия, а именно топлопреносното предприятие и собственика, респ. лицето, притежаващо вещно право на ползване върху имота, следва да се приеме, че по отношение на ответника е налице пасивна легитимация по иска като собственик на топлоснабдения имот.

В случая, следва да се отбележи, че не е налице изключението, възприето в ТР № 2/2017 г. на ОСГКВКС, а именно, че с приоритетно значение е наличието на сключен договор за продажба, с оглед установяване качеството потребител на топлинна енергия, пред възникването на това правоотношение по силата на закона, доколкото по делото не се представиха доказателства /подадена молба-декларация до ищеца, писмен договор или др./, които да установяват наличието на облигационно правоотношение възникнало между топлопреносното предприятие и потребител, различен от ответниците.

Съгласно чл. 150 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР.

Освен съществуването на договора, за да бъде уважен установителния иск, ищецът следва да установи и размера на претендираните задължения на ответника.

В тази насока съдът, анализирайки заключението на вещното лице по съдебно-техническата експертиза, намира че по делото се установи, че за периода 01.05.2019 г. – 30.04.2020 г. за имота на ответника е доставена топлинна енергия на стойност 1008.60 лв. Установеното от експерта, че общият топломер в абонатната станция в сградата, където се намира имота на ответника, е преминал метрологичен контрол дава основание да се приемат за достоверни сметките от него данни за потреблението на топлоенергия.

Съдът кредитира изцяло заключението както по съдебно-техническата, така и по съдебно-счетоводната експертиза като изготвени от лица със специални знания в изследваната област, обосновани, пълни и съответстващи на останалия доказателствен материал, поради което и гради правните си изводи по основателността на иска въз основа на тях.

Именно с оглед заключенията на двете вещи лица, съдът приема, че през исковия период ищцовото дружество е доставило за имота на ответника топлинна енергия на стойност 1008.60 лв., като след извършените плащания на 507.38 лв. и 530.78 лв., е останал

непогасен остатък от 93.97 лв. /отговора на въпрос № 4 към ССЧЕ/. Във връзка с изрично наведените от ответника възражения с отговора на исковата молба, следва изрично да се отбележи, че въпросното задължение е формирано след извършен на 30.09.2020 г. допълнителен отчет /в тази насока е заявеното от вещото лице по ССЧЕ в о.с.з. от 13.02.2024 г./. Съдът, съобразявайки обаче разпоредбата на чл.70, ал.8 от действащата през иския период Наредба № Е-РД-04-1 от 12 март 2020 г. за топлоснабдяването, намира, че извършването на отчет през м.септември е незаконосъобразно, доколкото в цитирания текст е предвидено, че рекламации (възражения) по отчета на показанията на уредите, допълнителен отчет на уредите и рекламации (възражения) по разпределението на топлинната енергия в изравнителната сметка за предходния отчетен период се извършват в срок до 31 август. Изрично е посочено, че след изтичане на този срок не се приемат нови рекламации (възражения) за преработване на изравнителната сметка.

Ето защо извършеното преработване на изравнителните сметки през м.септември 2020 г., данни да което се съдържат както в заключението на техническата, така и в заключението на счетоводна експертиза е незаконосъобразно и не следва да бъде зачетено от съда. Доколкото според вещото лице по ССЧЕ установеното задължение, което ищецът претендира в настоящето производство, изцяло е следствие от този допълнителен отчет, то следва да се приеме, че искът е неоснователен и недоказан и като такъв следва да се отхвърли.

Предвид изхода по главния иск и оглед акцесорния характер на иска за обезщетение за забава, последният също следва да се отхвърли като неоснователен.

По отношение претендираните суми за дялово разпределение, а именно: главница от 2.32 лв. за периода от 01.06.2020 г. до 30.06.2020 г. и обезщетение за забава от 0.81 лв. за периода от 15.08.2020 г. до 26.07.2023 г. , следва да се отбележи, че от данните по делото се установи, че тази услуга се извършва от ФДР „Т С“ ЕООД. Ищцовото дружество не анажира доказателства за активната си материална легитимация по иска, а именно за основанието, на което му се дължи възнаграждение на него за извършена от трето лице услуга. Макар и събирането на тези суми да е възложено на ищеца, съобразно договорено между него и ТЛП, то това не обвързва съда и не може да промени носителя на материалното право. Ищецът не установи да е изкупил тези вземания от ТЛП /по реда на чл.99 от ЗЗД/, или да е настъпило частно или универсално правоприемство между него и ФДР, поради което съдът приема, че липсва валидно възникнало вземане на ищеца от ответника за услугата дялово разпределение. Ето защо, предвид обстоятелството, че ищецът е претендирал сумите в заповедното производство, исковите му се явяват процесуално допустими, но по същество неоснователни, поради което и следва да се отхвърлят.

С оглед изхода на спора единствено ответникът има право на разноски. Последният обаче не е сезирал съда с такова искане, а и липсват доказателства за извършени от него разходи в производството, поради което съдът не е произнесъл с решението си и в частта за разноските.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковите на „Т С” ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.Я № 23Б, представлявано от А А и И Е, за признаване за установено по отношение на ответника Л. С. Т., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Н бл...., че последния дължи на ищеца сумите, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№ 43708/2023 г. по описа на СРС, а именно: сумата от 93.97 лв., представляваща стойност на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г. за имот, отчитан с абонатен № ..., ведно със законна лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение – 03.08.2023 г. до окончателното плащане на дължимото, и мораторна лихва за периода от 15.09.2010 г. до 26.07.2023 г. в размер на 27.13 лв.

ОТХВЪРЛЯ исковите на „Т С” ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр.С, ул.Я № 23Б, представлявано от А А и И Е, за признаване за установено по отношение на Л. С. Т., ЕГН *****, с адрес гр.С, ж.к.Н бл...., че последния дължи на ищеца следните суми за дялово разпределение на имот с абонатен № ..., за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№ 43708/2023 г. по описа на СРС, 128 състав, а именно: главница от 2.32 лв. за периода от 01.06.2020 г. до 30.06.2020 г. и обезщетение за забава от 0.81 лв. за периода от 15.08.2020 г. до 26.07.2023 г.

Решението е постановено при участието на третото лице помагач „Т С“ ЕООД.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

След влизане на решението в сила, да се изготви заверен препис от същото, който да се докладва с частно гражданско дело № 43708/2023 г. по описа на СРС.

Съдия при Софийски районен съд: _____